

sentanter henholdsvis for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Interesser og skal gensidigt paatage sig at respektere Retten til Udøvelse af Foreningsfriheden.

I Mangel af Overenskomst mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes centrale Organisationer skal der — udtales det herefter — gives egnede Regler for at garantere Arbejdernes Foreningsfrihed gennem at afværge en Række nærmere angivne Handlinger fra Arbejdsgivernes eller deres Organisationers Side, herunder blandt andet det Forhold, at Antagelse af en Arbejder gøres betinget af, at han ikke tilslutter sig, eller at han udtræder af en Fagforening, og det Forhold, at Arbejderen afskediges, fordi han er Medlem af eller Tillidsmand for en Fagforening.

3. *Kollektive Overenskomster.* Heri indeholdes visse Regler blandt andet om Afslutningen af kollektive Overenskomster, om deres Gyldighed over for Enkeltkontrakter, samt om at Parterne i den kollektive Overenskomsts Form kan aftale Mæglings- og Voldgiftsregler angaaende Tvistigheder, som udspringer af kollektive Overenskomster.

4. *Frivillig Mægling og Voldgift.* I dette Afsnit omtales Regler fastsat af Myndighederne vedrørende Mægling og Voldgift i Tvistigheder, som hidrører fra kollektive Overenskomster.

5. Endelig indeholdt Rapporten et Afsnit om *Samarbejde mellem de offentlige Myndigheder og Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer.*

I Overensstemmelse med sædvanlig Praksis henvistes Spørgsmaalet om Foreningsfrihed m. v. til Behandling i en Kommission. Denne bestod af 44 Regeringsrepræsentanter, 22 Arbejdsgiverrepræsentanter og 22 Arbejderrepræsentanter og lededes af daværende Vicearbejdsminister David Morse, U. S. Department of Labor.

Fra dansk Side udpegedes Kontorchef J. J. Ricard som Medlem med Fuldmægtig G. Drachmann som Suppleant. Senere indtraadte Direktør Erik Dreyer i Kommissionen, ligesom Departementschef H. H. Koch overværede en Del af Kommissionens Møder.

I Kommissionens Rapport redegøres der først for, hvorledes Spørgsmaalet om Foreningsfrihed er blevet rejst over for det økonomiske og sociale Raad og henvist til den internationale Arbejdsorganisation.

Dernæst resumeres den Generaldebat, som indledede Kommissionens Arbejde, og som aabnedes af Kommissionens Formand, der pegede paa, at Spørgsmaalet om Foreningsfrihed for Arbejdsgivere og Arbejdere og om Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere (industrial relations) ikke blot faldt ind under Arbejdsorganisationens Kompetence, men at Organisationen som Følge af sin tresidige Karakter (Regeringsrepræsentanter, Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentanter) var særlig udrustet til at finde en hensigtsmæssig Løsning af Spørgsmaalet.

Dernæst udtalte den britiske Regeringsrepræsentant sin Tilfredshed med, at Spørgsmaalet om Foreningsfriheden og Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere var blevet henskudt til Den internationale Arbejdsorganisation. Han understregede i denne Forbindelse, at Arbejdsorganisationen var den eneste internationale Organisation, som i Kraft af sine Statutter var i Stand til at udarbejde internationale Konventioner, som paalagde de Stater, der ratificerede dem, højtidelige og detaljerede Forpligtelser, og rettede en indtrængende Appel til Repræsentanterne for Regeringerne, Arbejdsgiverne og Arbejderne om ikke at forsømme det Privilegium, der var deres, og ikke at opgive Arbejdsorganisationens Uafhængighed og Selvstyre inden for et Omraade, som rettelig henhørte under Organisationen.

De franske Arbejderes Repræsentant, Leon Jouhaux, mindede Kommissionen om, at det økonomiske og sociale Raad ved at henskyde Spørgsmaalet til den internationale Arbejdsorganisation selv havde anerkendt Arbejdsorganisationens Kompe-